

Beltane en Het Vuur van Beltane

Er was eens, in een tijd waarin de aarde nog fluisterde en mensen luisterden, een jong meisje dat elke lente opnieuw wakker werd van hetzelfde gevoel. Alsof er iets riep. Niet met woorden, maar met warmte. Met licht. Met een verlangen dat ze niet kon verklaren.

Ze woonde aan de rand van een bos, waar de eerste bloemen altijd het vroegst bloeiden. Daar, tussen het frisse groen en het zachte zonlicht, voelde ze het het sterkst. Alsof de wereld haar iets wilde laten zien .... maar ze wist nog niet wat.

Op een avond, toen de lucht goud kleurde en de dag langzaam plaatsmaakte voor de schemering, liep ze dieper het bos in dan ze ooit had gedaan. Het was stil, maar niet leeg. Overal om haar heen leek iets te leven, te wachten.

En toen zag ze haar.

Tussen de bomen stond een vrouw, gehuld in licht. Haar haren bewogen als zonnestralen in de wind, en om haar hoofd droeg ze een krans van bloemen die leken te ademen. In haar handen hield ze linten — rood en wit — die zachtjes bewogen alsof ze een eigen wil hadden.

Het meisje bleef staan, haar hart kloppend in haar borst.

“Wie bent u?” fluisterde ze.

De vrouw glimlachte, een glimlach die warm aanvoelde, alsof je thuiskwam op een plek waar je nog nooit was geweest.

“Ik ben Brigid,” zei ze zacht. “Maar niet zoals je me kent van het eerste licht. Ik ben het vuur dat groeit. De kracht die verbindt. Ik ben de Bride — de geliefde.”

Ze stapte naar voren en reikte het meisje één van de linten aan. Het voelde warm in haar handen.

“Wat moet ik hiermee doen?” vroeg ze.

“Volg het,” zei Brigid. “Niet met je hoofd, maar met je hart.”

Alsof het lint haar leidde, liep het meisje verder. En toen ze de bomen uitkwam, zag ze het vuur.

Mensen stonden in een kring, dansend, lachend, hun handen gevuld met linten die zich om elkaar heen vlochten. Rood en wit, leven en licht, verlangen en zachtheid ~ alles bewoog samen in een ritme dat ouder was dan woorden.

Het meisje voelde het meteen: dit hoorde ze al die tijd.

Brigid stond nu naast haar, onzichtbaar voor de anderen, maar voelbaar als een zachte warmte.

“Dit is Beltane,” fluisterde ze. “Hier komt alles samen. Wat in stilte is gegroeid, wil nu geleefd worden. Wat je diep vanbinnen voelt, mag zich verbinden met de wereld.”

Het meisje keek naar haar handen, naar het lint dat ze nog vasthield. Voorzichtig stapte ze naar voren en liet het zich mengen met de anderen. Haar beweging was eerst klein, onzeker, maar al snel vond ze het ritme.

Ze lachte. Niet omdat ze moest, maar omdat het vanzelf kwam.

En ergens, tussen het vuur en de dans, begreep ze het.

Dat liefde niet iets was wat je vond, maar iets wat je liet stromen.
Dat verbinding begon bij het durven openen.
En dat het vuur dat ze buiten zag, al die tijd al in haar had gebrand.

Toen ze zich omdraaide om Brigid te zoeken, was ze verdwenen.

Maar het meisje voelde haar nog.

In de warmte van haar hart.
In de beweging van haar lichaam.
In het zachte weten dat ze nooit meer alleen hoefde te zoeken.

En elk jaar, wanneer de lente haar hoogtepunt bereikt en de wereld opnieuw in bloei staat, keert dat moment terug.

Niet als herinnering.
Maar als uitnodiging.

Om te leven.
Om lief te hebben.
En om het vuur in jezelf te laten branden.